

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,
zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 stycznia 2016 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną M. P. od wyroku tego Sądu z dnia 28 lipca 2015 r. Stwierdził, że wnoszący skargę kasacyjną profesjonalny pełnomocnik ubezpieczonej dołączył trzy jej odpisy, pełnomocnictwo oraz dowód uiszczenia opłaty sądowej. Zarządzeniem z dnia 18 listopada 2015 r., doręczonym pełnomocnikowi w dniu 20 listopada 2015 r. Przewodniczący wezwał go do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej przez „przedłożenie pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania strony przed Sądem Najwyższym w postępowaniu ze skargi kasacyjnej ze wskazaniem prawidłowej sygnatury wraz z odpisem w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej”.

Pełnomocnik przesłał pełnomocnictwo ze wskazaniem prawidłowej sygnatury, lecz bez odpisu.

W zażaleniu pełnomocnik ubezpieczonej zwrócił uwagę, że wykonując zarządzenie Przewodniczącego, poprzedził uzupełnienie wskazanego w nim braku pismem przewodnim, w którym wskazał prawidłową sygnaturę akt sprawy oraz dołączył pełnomocnictwo o identycznej treści jak wniesione pierwotnie, z żadaną poprawką, rzeczywiście bez jego odpisu, jednak w aktach sprawy pozostało poprawione pełnomocnictwo pierwotne i jego odpis, doręczony na skutek wezwania sądu. Zarzucił naruszenie art. 398⁴ § 3 oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wymagania skargi kasacyjnej, tzw. konstrukcyjne, o których mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nie mogą być uzupełnione, a skarga kasacyjna niespełniająca któregokolwiek z tych wymagań podlega odrzuceniu *a limine*, bez wzywania do uzupełnienia. Brak oznaczenia orzeczenia, od którego jest wniesiona jest skarga kasacyjna, mieści się w ramach tych wymagań.

Skarga kasacyjna wniesiona przez pełnomocnika ubezpieczonej nie była jednak dotknięta takim brakiem. Nie zaniedbał on oznaczenia zaskarżonego wyroku, lecz w oznaczeniu tym popełnił oczywisty błąd pisarski. Po wezwaniu do wskazania właściwej sygnatury (zamiast III AUa 227/15 - III AUa 277/15) wystosował pismo, w którym sprostował ten błąd. Przy piśmie przedstawił odpis pełnomocnictwa z właściwą sygnaturą, więc Sąd dysponował kopią pełnomocnictwa dla strony przeciwnej.

W tym stanie, po uzupełnieniu, skarga kasacyjna mogła uzyskać prawidłowy bieg, nie miała już bowiem wad uzasadniających jej odrzucenie (por. odpowiednio postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2007 r., II UZ 30/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 54, z dnia 17 listopada 2009 r., III CZ 55/09, OSNC 2010 C, poz. 73, z dnia 19 marca 2009 r., II UZ 9/09, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 276, z dnia 22 lipca 2013 r., III UZ 10/13, niepubl.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).

eb